

La seva política s'assembla cada vegada més a la tornada que acompanyava el ball de la yenka: «*izquierda, derecha, adelante, atrás, un, dos, tres*». Encara ressonen les seves paraules a la festa minera de Lleó prometent que no adoptaria mai mesures socials regressives.

El primer que sorprèn és l'absència de mesures per millorar els ingressos tributaris. No s'oblidi que el dèficit no és un problema de despesa, sinó d'equilibri entre el que s'ingressa i el que es gasta. A l'inici de la crisi, el nostre esforç fiscal estava sis punts per sota de la mitjana de la UE i més de 15 per sota dels països nòrdics, els més eficients i justos. La crisi encara ha incrementat aquest diferencial amb Europa. Amb la crisi ja declarada, es va continuar amb la

Anàlisi

Joan Coscubiela

PROFESSOR DE LA FACULTAT DE DRET D'ESADE (UFL)

Zapatero i el so del ball de la yenka

El que més sorprèn és la falta de mesures per millorar els ingressos tributaris

política de reducció d'impostos, els ingressos dels quals ara necessitem. No es tracta que paguin més els que ja paguen, però sí d'actuar contra el frau fiscal en una societat que el tolera i uns poders públics que no el persegueixen, especialment en un moment en què l'economia sub-

mergida està creixent, cosa que explica que la desocupació no hagi provocat un volcà social i que els ingressos tributaris creixin menys que altres indicadors econòmics.

Les crisis poden servir per racionalitzar les despeses, però no d'aquesta manera. Dubto de la viabilitat política i jurídica d'algunes de les mesures anunciades, i els seus efectes poden ser ineficients i injustos. Els ajustos indiscriminats, no selectius, solen fracassar o generar problemes més grans. Una cosa és plantejar una reducció de la massa salarial dels empleats públics i una altra, una reducció generalitzada del seu salari. La solució no consisteix que els professionals sanitaris, que amb gran esforç estan aguantant el sistema de salut, vegin ara reduïts els seus salaris. Congelar les

pensions és la ruptura d'un acord social i polític de 25 anys, i canviar les condicions d'accés als drets per cop de decret genera inseguretat jurídica i desconfiança social.

Amb la llei de dependència es va estirar més el braç que la màniga i ara s'ha vist que no es pot complir. Se n'haurà de graduar l'aplicació, però dir a les persones que fa 15 mesos que tenen reconegut un dret, i que encara no han cobrat, que poden trigar cinc anys més és fracturar tota la confiança de la ciutadania en les institucions.

Racionalitzar la nostra despesa pública és imprescindible, però amb rigor. No es tracta de no fer res, es tracta de fer-ho amb criteri, perquè com va deixar escrit Schopenhauer «no hi ha vent favorable per a qui no sap cap a on es dirigeix».